

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 13C/426/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115226652
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Revický
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2016:8115226652.1

Uznesenie

Okresný súd Prešov v právnej veci navrhovateľky: E.. D. A., F.. X.XX.XXXX, T. E. F. XX, XXX XX H., proti odporcovi: Slovak Telekom, a.s., Bajkalská 28, 817 62 Bratislava, zastúpenému JUDr. Petrom Škerlíkom, advokátom, so sídlom J. Ťatliaka 2051/8, 026 01 Dolný Kubín, o návrhu na obnovu konania, takto

rozhodol:

Návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Prešov z 24.3.2011, sp. zn. 16Ro/75/2011 **z a m i e t a .**

Návrh na obnovu konania **z a m i e t a .**

Navrhovateľka je **p o v i n n á** nahradiť odporcovi trovy konania na účet právneho zástupcu odporcu vo výške 578,86 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom na obnovu konania zo dňa 16.10.2015 doručeným súdu 26.6.2015 sa navrhovateľka domáhala, aby súd vydal uznesenie, ktorým povolí obnovu konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16Ro/75/2011, a súčasne nariadi odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Prešov z 24.3.2011 sp. zn. 16Ro/75/2011.

/V súvislosti s označením účastníčky podávajúcej návrh na obnovu konania (ktorá sa, zrejme podľa pôvodného konania, vo svojom návrhu na obnovu konania v rozpore s ust. § 228 ods. 3 O.s.p. označila za odporkyňu), so zákonnou definíciou účastníkov konania (§ 90 O.s.p.) a s ich procesným označením v tejto veci súd poukazuje na to, že konanie o obnove konania (v zmysle ust. § 470 ods. 1 a § 397 CSP účinného od 1.7.2016 konanie „o žalobe“ na obnovu konania) je konaním, ktoré sa začína návrhom na obnovu konania. Návrh na obnovu konania má podľa § 228 ods. 3 O.s.p. obsahovať aj to, čoho sa navrhovateľ domáha, pričom podľa § 232 ods. 2 O.s.p. pre konanie o obnove platia primerane ustanovenia o konaní v prvom stupni. Z ust. § 90 O.s.p. vyplýva, že postavenie a zákonné označenie účastníkov v konaní sa odvíja práve od ich vzťahu k návrhu, na základe ktorého bolo toto konanie začaté. Obnova konania pritom prebieha v dvoch fázach. V prvej z nich (iudicium rescindens) súd skúma, či je obnova konania procesne prípustná; návrhu na obnovu konania v tejto fáze súd buď vyhovie alebo ho zamietne. Druhá fáza (iudicium rescissorium) potom (ak bola obnova konania povolená) predstavuje nové prerokovanie a rozhodnutie vo veci. Je zřejmé, že na označovanie účastníkov v konaní treba používať jednoznačné, určité, zrozumiteľné a najmä zákonné pojmy zodpovedajúce ich procesnej situácii, resp. vzťahu k nej a ich postaveniu v konaní. V prvej fáze obnovy konania (v konaní o návrhu na obnovu konania) je teda navrhovateľom ten, kto podáva resp. na súde uplatňuje tento inštitút, a odporcom ten, proti komu takýto návrh smeruje (konanie o návrhu na obnovu konania nie je súčasťou pôvodného konania - to je právoplatne skončené). Procesným označením z pôvodného konania (napadnutého návrhom na obnovu konania) sa účastníci označujú až v druhej fáze po povolení obnovy (pri rozhodovaní vo veci samej). Tento záver, okrem gramatického výkladu, doslovného znenie ust. § 228 ods. 3 O.s.p. a zjavnej pojmovej zrozumiteľnosti vo vzťahu

k návrhu na obnovu konania, napokon vyplýva aj z praxe viacerých iných všeobecných súdov - vid' zverejňovanie súdnych rozhodnutí na internetovej stránke MS SR./

Navrhovateľka uviedla, že návrh na obnovu konania podáva ako odporkyňa v právnej veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16Ro/75/2011 navrhovateľa Slovak Telekom, a.s. proti nej ako odporkyňi. Návrh na obnovu konania podáva podľa § 228 ods. 1 písm. a) a e) O.s.p. z dôvodu, že súd nepostupoval v súlade s OSP a tak porušil jej práva. Poukázala na to, že súd už zamietol jej námietky proti exekúcii s tým, že mala podať odpor proti platobnému rozkazu, k čomu uviedla, že platobný rozkaz jej bol zaslaný na adresu, na ktorej už nebývala, a z toho dôvodu nemohla podať ani odpor proti platobnému rozkazu. Ako nové, pre povolenie obnovy konania rozhodujúce skutočnosti uviedla, že konajúci súd nemal platobný rozkaz nikdy vydať z dôvodu, že spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a teda ak súd platobný rozkaz vydal, porušil § 172 ods. 9 OSP. Neprijateľné zmluvné podmienky sú prinajmenšom zmluvné pokuty, ktoré si uplatnil navrhovateľ priamo v návrhu na vydanie platobného rozkazu. Súd pri jeho vydávaní vôbec nezohľadnil európske spotrebiteľské právo, najmä Smernicu Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a Smernicu Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 pre aproximáciu právnych predpisov, nariadení a administratívnych ustanovení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru. Súd pri jeho vydávaní vôbec nezohľadnil judikatúru Európskeho súdneho dvora napr. rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci spojené prípady C-240/98 až C-244/98 Océano Grupo Editorial SA a Rocio Murciano Quintero (C-240/98) a medzi Salvat Editores SA a spol., rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C 243/08 Pannon GSM Zrt. proti Erzsébet Sustikné Györfi, rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-473/00 - Cofidis SA and Jean-Louis Fredout. V uvedenom rozsahu je platobný rozkaz nezákonný a preto je zjavné, že jej môže obnova privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na to, že spotrebiteľské právo príslušný okresný súd v konaní vôbec neuplatnil, je nanajvýš odôvodnené, aby toto právo uplatnil súd rozhodujúci o návrhu na obnovu konania. Na pojednávaní dňa 17.5.2016 navrhovateľka doplnila, že chce, aby boli prešetrené okolnosti pre ktoré by mala ďalej platiť. Nepopiera, že používala služby odporcu, vtedajšieho navrhovateľa, a je si vedomá toho, že je povinná za nich aj zaplatiť. Niektoré služby za telefón, prípadne internet, užívala aj jej dcéra. Za tieto služby by zaplatiť mala, avšak chce, aby sa prešetrilo koľko by mala za tieto služby zaplatiť. Malo by sa jednať o faktúry z roku 2009 a 2010, pričom by chcela, aby sa prešetrilo čo vlastne z toho zaplatiť má. O rozhodnutiach Európskeho súdneho dvora citovaných v návrhu sa dozvedela od svojho právnikovi, ktorý vypracovával iné podanie v iných veciach. Nepamätá si presne kedy to bolo, avšak vie, že tieto rozhodnutia čítala už skôr, bolo to pár rokov dozadu.

Odporca žiadal návrh na obnovu konania a odklad vykonateľnosti platobného rozkazu zamietnuť. Uviedol, že vecná nesprávnosť rozhodnutia a ani nesprávnosť procesnej povahy nie sú dôvodmi na povolenie obnovy konania. Poukázal na to, že v čase vydania platobného rozkazu smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 už bola transponovaná do právneho poriadku SR a súd mal povinnosť skúmať, či zmluvná podmienka je alebo nie je prijateľná. To, že si súd povinnosť vyplývajúcu z § 172 ods. 9 OSP splnil, ale pretože zmluvnú pokutu nepovažoval za neprimeranú, a ani neprijateľnú zmluvnú podmienku a priznal navrhovateľovi plnenie z nej, nemá dôvod spochybňovať. A ak by aj súd nebol skúmal predmetnú podmienku, tak tento nedostatok rozhodne nie je dôvodom na povolenie obnovy konania. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 98/2011 zo dňa 11.8.2011, podľa ktorého návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Podľa odporcu obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu len z taxatívne vymedzených dôvodov v § 228 ods. 1 OSP a v presne určenej lehote, ktorej zmeškanie má za následok procesnú preklúziu práva podať návrh na obnovu konania. Je nemysliteľné, aby v právnom štáte mohlo byť právoplatné rozhodnutie opätovne preskúmané v prípadoch, ktoré nie sú vopred stanovené zákonom.

Ďalej odporca uviedol, že rozhodnutia vydané v úplne inej veci a ohľadne iných účastníkov nie sú prípustným dôvodom obnovy konania. Dôvodom obnovy nie je ani iný - neskorší právny názor. Judikatúra Súdneho dvora v iných veciach a ohľadne iných účastníkov nie je prípustným dôvodom obnovy konania. Nevyžaduje to ani samotný súdny dvor. Rozhodnutia na ktoré poukazuje navrhovateľka sú nepoužiteľné aj z dôvodu uplynutia času. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci Lucchini (C-119/05), ktorý podľa neho neumožňuje napadnúť rozhodnutie pre rozpor s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora, či

iného orgánu ES, ale iba pre rozpor s takým rozhodnutím, ktoré sa vecne a personálne týka konania pred vnútroštátnym súdom. Podľa odporcu z neho tiež vyplýva, že zásadu res iudicata je možné prelomiť len celkom výnimočne a tiež, že je jediná povinnosť prelomiť zásadu res iudicata - v prípade ak vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho právomoci, ale patrí do právomoci orgánu Európskej únie. Podľa rozsudku Súdneho dvora vo veci Kapferer, C-234/04 zo dňa 16.3.2006 vo všeobecnosti nie je vnútroštátny súd povinný znovu preskúmať a zrušiť právoplatné súdne rozhodnutie, aj keby sa ukázalo, že je v rozpore s právom spoločenstva. Je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými. Odporca uviedol, že zásada právoplatne rozhodnutej veci vyžaduje, aby súdne rozhodnutia, ktoré sa stali právoplatnými po vyčerpaní dostupných opravných prostriedkov alebo po márnom uplynutí lehôt na ich podanie, nemohli byť v budúcnosti spochybnené.

Napokon odporca poukázal aj na to, že podľa čl. 297 ods. 1 (tretia veta Zmluvy o fungovaní EÚ) /pôvodne čl. 254 ZES/ sa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zverejňujú v Úradnom vestníku EÚ a nadobúdajú účinnosť aj voči fyzickým osobám dňom, ktorý je v nich stanovený alebo, ak takýto deň nie je stanovený, dvadsiatym dňom po ich uverejnení. Všetky rozhodnutia na ktoré sa v návrhu na obnovu dovoľáva navrhovateľka boli zverejnené o niekoľko rokov skôr ako bol vydaný ňou napadnutý platobný rozkaz. Uviedol, že začiatok plynutia žiadnej lehoty nie je možné posudzovať len na základe tvrdenia účastníka konania. Osobitne v prípade § 230 OSP, ak by mal začiatok plynutia subjektívnej lehoty vychádzať len z tvrdenia navrhovateľky, bolo by to až nihilizáciou zásady res iudicata. Ak by sme totiž takýto výklad prijali, potom žiadny súdny spor by nebolo možné nikdy považovať za definitívne skončený a právo miesto systému by ovládol chaos. Navrhovateľka nepodala návrh na povolenie obnovy konania v trojmesačnej subjektívnej lehote. Subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania začala plynúť 21. dňom od zverejnenia rozhodnutia (s ktorým má byť v rozpore napádané rozhodnutie) v Úradnom vestníku EÚ, pretože týmto dňom začína byť záväzná pre každú fyzickú aj právnickú osobu. Okrem toho už z námietok proti exekúcii vykonávanej na základe platobného rozkazu je zrejmé, že na konzultácii so spotrebiteľským združením Brániť sa oplatí, bola už v roku 2011 a že už tam sa oboznámila s názormi a niektorými rozhodnutiami napríklad Krajského súdu v Prešove a Banskej Bystrici, ktoré pojednávajú o neprijateľných zmluvných podmienkach.

Na prejednanie veci súd nariadil pojednávanie. Z platobného rozkazu Okresného súdu Prešov č.k. 16Ro/75/2011-95 zo dňa 24.3.2011 súd zistil, že v právnej veci navrhovateľa Slovak Telekom, a.s. proti odporcovi Jana Ljubimová o zaplatenie 2.966,77 Eur s príslušenstvom vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 16Ro/75/2001 (ktorej obnovy konania sa navrhovateľka domáha) vydal súd dňa 24.3.2011 platobný rozkaz, ktorým uložil navrhovateľke (v pôvodnom konaní žalovanej), aby do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatila odporcovi (v pôvodnom konaní žalobcovi) sumu 2.966,77 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.966,77 Eur od 28.06.2010 do zaplatenia a nahradila trovy konania vo výške 177,50 Eur, alebo aby v tej istej lehote podala odôvodnený odpor na tomto súde. Platobný rozkaz jej bol podľa poštovej doručenky doručený dňa 1.4.2011, podpis na doručenke na pojednávaní navrhovateľka uznala za svoj vlastný, a súd tak nemal žiadne pochybnosti o tom, že platobný rozkaz jej bol riadne doručený. Odpor proti platobnému rozkazu navrhovateľka nepodala, platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť 19.4.2011. Na pojednávaní ďalej navrhovateľka uviedla, že o rozhodnutiach Európskeho súdneho dvora citovaných v návrhu sa dozvedela od svojho právnik, ktorý vypracovával iné podanie v iných veciach. Nepamätá si presne kedy to bolo, avšak vie, že tieto rozhodnutia čítala už skôr, bolo to pár rokov dozadu.

Po prejednaní veci súd dospel k záveru, že predloženému návrhu na povolenie obnovy konania nemožno vyhovieť z dôvodov jej neprípustnosti uvedených v hore citovanej argumentácii odporcu, s ktorou sa súd v celom rozsahu stotožňuje a na ktorú odkazuje, a na doplnenie tohto odôvodnenia dodáva nasledovné:

Dôvody prípustnosti obnovy konania sú taxatívne uvedené v ust. § 228 ods. 1 O.s.p., pričom navrhovateľka uviedla, že návrh na obnovu konania podáva podľa § 228 ods. 1 písm. a) a e) O.s.p.

Podľa § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu priviesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev.

Podľa § 228 ods. 2 O.s.p. návrhom na obnovu konania môže účastník napadnúť i právoplatné uznesenie, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy podľa odseku 1 vzťahovať i na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí obdobne aj pre právoplatný platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz a šekový platobný rozkaz.

Podľa § 230 ods. 1 O.s.p. návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Podľa § 230 ods. 2 O.s.p. po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku možno návrh podať len z dôvodu uvedeného v

- a) § 228 ods. 1 písm. a) v prípade, že ide o trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v občianskom súdnom konaní priznalo právo a ktorý bol neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený,
- b) § 228 ods. 1 písm. a) alebo b), ak nové dôkazy súvisia s novými vedeckými metódami, ktoré v pôvodnom konaní nebolo možné použiť,
- c) § 228 ods. 1 písm. c),
- d) § 228 ods. 1 písm. d),
- e) § 228 ods. 1 písm. e).

Podľa § 230 ods. 3 O.s.p. navrátenie lehoty na obnovu konania nie je prípustné.

Podľa § 234 ods. 1 O.s.p. návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne alebo obnovu konania povolí.

Je potrebné uviesť, že nezmeniteľnosť a záväznosť rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť, je jednou zo záruk právnej istoty. Náprava rozhodnutia sa spravidla môže doceliť v riadnom dvojinštančnom postupe formou odvolania ako riadneho opravného prostriedku (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. 1. 2010, sp. zn. 3 Obo 138/2009). Naproti tomu obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý má povahu výnimky zo zásadnej nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Vzhľadom na to je jeho prípustnosť vo viacerých smeroch obmedzená (uznesenie Najvyššieho súdu SR, zo dňa 3. 6. 2009, sp. zn. 3 Obo 113/2008). V rámci mimoriadnych opravných prostriedkov právoplatné rozhodnutie preto možno napadnúť návrhom na obnovu konania len z taxatívne stanovených dôvodov a v stanovenej lehote. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy (ktoré nepochybne zahŕňa aj prípadnú nesprávnu, resp. neúplnú aplikáciu právnym noriem, vrátane práva EÚ); na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 15/2000, rovnako uznesenie Najvyššieho súdu SR z 11. 8. 2011, sp. zn. 3 Cdo 98/2011). Právny názor na výklad zákona vyslovený iným orgánom (Ústavným súdom, ministerstvom a pod.) než procesným súdom, ktorý prejednal vec v rámci svojej právomoci, nie je spôsobilým dôvodom obnovy konania (R 105/1998). Okrem toho objektívnou podmienkou prípustnosti návrhu na obnovu konania je zachovanie zákonných lehôt. Návrh na obnovu konania treba podať v lehote 3 mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť, a zároveň, okrem výnimiek návrhov podaných z dôvodov uvedených v ust. § 230 ods. 2 O.s.p., najneskôr do troch rokov od právoplatnosti napádaného rozhodnutia. Po preskúmaní vyššie uvedených predpokladov pritom súd dospel k jednoznačnému záveru, že návrh na obnovu konania nie je dôvodný.

Navrhovateľka svoj návrh na obnovu konania podala predovšetkým oneskorene, a to po uplynutí trojročnej objektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania plynúcej od právoplatnosti platobného rozkazu 19.4.2011 (objektívna lehota uplynula 19.4.2014 a navrhovateľka návrh podala až 16.10.2015). Navyše z jej vyjadrenia na pojednávaní dňa 17.5.2016 vyplýva, že so skutočnosťami, ktorými odôvodnila svoj návrh na obnovu konania, sa oboznámila už pred niekoľkými rokmi, z čoho je zrejmé, že návrh na obnovu konania, okrem nedodržania trojročnej lehoty od právoplatnosti napádaného rozhodnutia,

podala aj po uplynutí subjektívnej 3-mesačnej lehoty od kedy sa o týchto dôvodoch obnovy dozvedela. Navrátenie lehoty na obnovu konania pritom nie je prípustné (§ 230 ods. 3 O.s.p.).

V súvislosti s včasnosťou podania návrh na obnovu konania súd tiež pripomína, že subjektívna 3-mesačná lehota sa odvíja od času, kedy sa ten, kto obnovu navrhuje, preukázateľne dozvedel o takomto dôvode, alebo v prípade, ak takéto okamih nemožno určiť, od času kedy ho mohol uplatniť.

Podľa čl. 297 /pôvodne čl. 254/ Zmluvy o fungovaní Európskej únie nariadenia a smernice určené všetkým členským štátom a rozhodnutia, ktoré neuvádzajú, komu sú určené, sa uverejňujú v Úradnom vestníku Európskej únie. Nadobúdajú účinnosť dňom, ktorý je v nich stanovený alebo, ak takéto deň nie je stanovený, dvadsiatym dňom po ich uverejnení.

Podľa § 1 zák. č. 416/2004 Z.z. o Úradnom vestníku Európskej únie Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a právne záväzné akty Európskej únie uverejnené v Úradnom vestníku Európskej únie alebo v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev (ďalej len „úradný vestník“) sú v súlade s medzinárodnými zmluvami účinné na území Slovenskej republiky. Podľa § 2 ods. 1 cit. zákona o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené, platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná.

Všetky navrhovateľkou uvádzané rozsudky Európskeho súdneho dvora boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskej únie viac ako 3 mesiace pred podaním jej návrhu na obnovu konania, pričom navrhovateľkou uvádzaný rozsudok Európskeho súdneho dvora v spojených prípadoch C - 240/98 až C - 244/98 Oceano Grupo Editorial SA proti Roció Murciano Quintero a ďalší zo dňa 27.06.2000 uvádza aj takmer každé ďalšie rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, ktoré sa pri výklade Smernice 93/13 odvoláva na predchádzajúce rozhodnutia, ktoré cituje a ďalej spresňuje, pretože rozhodovacia činnosť Súdneho dvora EÚ sa v otázke ochrany spotrebiteľa postupne vyvíjala. Z uvedeného je potom zrejmé, keďže po ich publikácii v Úradnom vestníku Európskej únie platí nevyvrátiteľná domnienka že sa stali (vrátane dňa ich publikácie) známe každému, že žalovaná ich aj z tohto pohľadu mohla uplatniť už dávno (viac ako 3 mesiace) pred podaním návrhu na obnovu konania, a to dokonca v rámci svojej obrany v pôvodnom konaní. Jej návrh na obnovu konania podaný po uplynutí tejto lehoty je preto podľa § 230 ods. 1 O.s.p. neprípustný.

Okrem toho, že návrh na obnovu konania bol podaný oneskorene, je však ďalej zrejmé aj to, že žiadny z možných dôvodov na obnovu konania taxatívne uvedených v ust. § 228 ods. 1 O.s.p. v ňom nie je ani daný. Navrhovateľka neuviedla žiadne skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní, ktoré by mohli privodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci (§ 228 ods. 1 písm. a) O.s.p.). Pri rozhodnutiach sa má pritom v tejto súvislosti nepochybne na myslí to, že má ísť o rozhodnutia týkajúce sa účastníkov konania, ktoré by boli pre súd v zmysle ust. § 135 O.s.p. záväzné, resp. sa týkajú predbežných otázok, ktoré patrili do právomoci iného orgánu. Rozhodnutia iného všeobecného súdu v inej veci pritom takéto rozhodnutiami nie sú. Ak právna otázka (v rámci predmetu konania) patrila do právomoci súdu, rozhodnutie iného všeobecného súdu v inej veci je z tohto pohľadu rovnocenné a bez právneho významu, keďže podľa článku 144 Ústavy SR sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. Takýto výklad vyplýva aj zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu ČSR (R 2/1983), podľa ktorého „dôvodom pre povolenie obnovy konania v zmysle ustanovenia § 228 odst. 1 písm. a) O.s.p. môže byť neskoršie rozhodnutie príslušného orgánu riešiace odchylnu predbežnú otázku, ak išlo o prípad, v ktorom bol súd pri pôvodnom rozhodovaní viazaný rozhodnutím iného orgánu (§ 135 ods. 1 O.s.p.), alebo o prípad, v ktorom súd vychádzal pri svojom rozhodovaní z rozhodnutia vydaného skôr príslušným orgánom (§ 135 ods. 2 O.s.p.)“. Potvrďuje to napokon aj nová právna úprava účinná od 1.7.2016 (§ 397 písm. a) CSP), ktorá preberá doterajšiu úpravu a „precizuje sa explicitným ustanovením tak, že skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy sa majú týkať strán a predmetu pôvodného konania (Vokálová, D., Mitterpachová, J., a kol. Občianske súdne konanie po novom. Porovnanie doterajšej a novej právnej úpravy občianskeho súdneho konania s výkladom. Bratislava: Wolters Kluwer s.r.o., 2016, s. 172).

Rovnako tak navrhovateľka nepreukázala, že napádané rozhodnutie je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev (§ 228 ods.

1 písm. e) O.s.p.) uvedených v jej návrhu. Tieto rozhodnutia sa totiž týkajú povinnosti členských štátov Európskej únie dosiahnuť, aby povinnosti uložené Smernicou rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách boli plnené. Podáva sa v nich aká právna úprava zodpovedá tejto smernici, a ako sa má právny poriadok členského štátu po jej implementácii vo všeobecnosti prevádzať a vykladať. Nevyplyva z nich však, že by právna úprava vydania a nadobudnutia právoplatnosti platobného rozkazu, vydaného v pôvodnom konaní, bola s nimi v rozpore, a ani že by konkrétny napádaný právoplatný platobný rozkaz, vydaný podľa tejto právnej úpravy, bol s nimi v rozpore. Ich predmetom nebolo posudzovanie napádaného rozhodnutia, a ani vlastné posudzovanie konkrétnych právnych otázok a skutočností, ktoré boli predmetom napádaného rozhodnutia (v konkrétnom prípade). Z uvedeného dôvodu tu nie je ani predpoklad pre povolenie obnovy konania z hľadiska ust. § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p.. Obnova konania podľa citovaného ustanovenia by bola prípustná iba v prípade, ak bolo predmetné rozhodnutie SDEÚ alebo iného orgánu ES vydané vo veci, v ktorej sa obnova navrhuje (porovnaj aj uznesenie KS v Trenčíne sp. zn. 17Co/785/2015). Potvrzuje to napokon, podobne ako v prípade predpokladu návrhu na obnovu konania uvedeného v predchádzajúcom odseku, aj nová právna úprava obnovy konania účinná od 1.7.2016 (§ 397 písm. e) CSP), ktorá aj tu preberá doterajšiu úpravu a precizuje ju tak, že má ísť o rozhodnutie, ktoré je pre strany záväzné (obdobne aj: Vokálová, D., Mitterpachová, J., a kol. Občianske súdne konanie po novom. Porovnanie doterajšej a novej právnej úpravy občianskeho súdneho konania s výkladom. Bratislava: Wolters Kluwer s.r.o., 2016, s. 172). A vzhľadom na to, že v posudzovanom prípade nebolo rozhodnutie SDEÚ, pre ktoré navrhovateľka podala návrh na obnovu konania, pre účastníkov záväzné, keďže nebolo vydané v ich veci, ani tento dôvod navrhovanej obnovy konania nie je daný a jej povolenie prípustné.

V súvislosti s ust. § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. súd napokon poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-234/04 zo dňa 16. 03. 2006 vo veci Rozmarie Capférer/Schlang & Schick GmbH, v ktorom SDEÚ uviedol, že únieové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Spoločenstva. Súdny dvor EÚ tiež uviedol, že na to, aby sa zabezpečila stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými. Týmto rozhodnutím Súdny dvor ES zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata. Jedinou výnimkou, kedy Súdny dvor EÚ zakotvil povinnosť prelomiť zásadu res iudicata je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie. Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora EÚ. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci ako obnovou napadnuté rozhodnutie alebo ak odlišne, hoci vo veci inej, rieši otázku, majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah. Túto argumentačnú líniu Súdny dvor založil v rozhodnutí Lucchini (ktorým bolo odôvodnené aj ust. § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. pri jeho zavedení do právneho poriadku SR - v dôvodovej správe k zákonu č. 384/2008 Z.z.). Ak by vnútroštátny súd rozhodol vec, ktorá nebola v jeho právomoci, a potom by sa spoliehal na zásadu res iudicata, výlučná právomoc komisie by bola úplne zmarená. Únieové právo preto v takom prípade obnovu konania vyžaduje. Súdny dvor však vzápätí dodáva, že rozsudok vo veci Lucchini je veľmi špecifickou výnimkou, ktorej cieľom nie je spochybniť záver, že únieové právo v zásade nevyžaduje prelomenie zásady res iudicata. Vec Lucchini v žiadnom prípade nesmeruje k erózii alebo oslabeniu zásady res iudicata. Z uvedeného vyplýva, že únieové právo vyžaduje od slovenského práva, aby umožnilo obnovu konania len v jednom jedinom prípade - ak vnútroštátny súd oboerie o kompetenciu orgán Európskej únie. Nevyžaduje, aby bola nariadená obnova konania pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Zo systematických súvislostí celého § 228 ods. 1 O. s. p. potom jednoznačne vyplýva, že dôvodom na obnovu konania sú len také dôkazy, skutočnosti, rozhodnutia, trestné činy či rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré majú priamy vecný i personálny súvis s napadnutým rozhodnutím. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadnej nesprávnosti procesnej povahy. Aj keby sa súd pri vydaní platobného rozkazu prijateľnosťou dohodnutej zmluvnej podmienky vôbec nezaoberal, alebo keby sa s ňou zaoberal, ale s nesprávnym záverom, nemôže ísť o rozpor s európskou judikatúrou. Takýto nedostatok nemožno odstraňovať prostredníctvom obnovy konania, pretože návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci alebo nesprávnosti procesnej povahy. Toto rozhodnutie vydal Súdny dvor EÚ potom, čo dňa 05. 04. 1993 nadobudla účinnosť Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Záverom už len pre úplnosť súd poukazuje aj na to, že podľa judikatúry Súdneho dvora EU k otázke horizontálneho priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami, v tomto konkrétnom prípade v spore medzi veriteľom a spotrebiteľom, platí, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci (viď rozsudok Pfeiffer, C-397/01 až C-403/01, zo dňa 05.10.2004). Priamy účinok smernice je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, a to jednak pre nedodržanie lehoty na podanie návrhu, ako aj nedostatok, resp. neexistenciu prípustných dôvodov súd návrh na obnovu konania zamietol, a keďže návrh na obnovu konania nie je dôvodný, súd zamietol aj s tým súvisiaci návrh na fakultatívny odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi, ktorý bol v tomto konaní úspešný, priznal náhradu trov konania. Dôvody, pre ktoré by bolo možné úspešnému odporcovi jemu vzniknuté trovy tohto konania o návrhu na obnovu konania s prihliadnutím na postoj účastníkov v tomto konaní celkom výnimočne nepriznať a žiadať, aby ich znášal sám, súd nezistil. Účastník, ktorý realizuje kroky k začatiu občianskeho súdneho konania, akým je aj konanie o návrhu na obnovu konania, musí vždy zvážiť jeho začatie, a podľa všetkých okolností, priebehu konania a vyjadrení protistrany prípadne aj jeho predlžovanie resp. trvanie na podanom návrhu, a preto musí znášať aj dôsledky s tým spojené plynúce z jeho procesného neúspechu v konaní. Odporcovi preto súd priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov jeho právneho zastúpenia na odmene za zastupovanie vo výške 220,42 Eur za 3 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd - vyjadrenie zo dňa 10.12.2015 a účasť na pojednávaní 17.5.2016) podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. po 64,53 Eur za dva úkony v roku 2015 a 66,- Eur za úkon v roku 2016, vrátane príslušného režijného paušálu 2 x 8,39 Eur a 1 x 8,58 Eur k týmto úkonom v roku 2015 a 2016, za stratu času počas cesty na pojednávanie z Dolného Kubína do Prešova a späť 171,60 Eur za vyúčtovaných 12 polhodín (primeraných tejto ceste podľa možného času jej zjazdnosti v tom čase) po 14,30 Eur v roku 2016 podľa § 17 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z., a na hotových výdavkoch jeho právneho zástupcu za cestovné na pojednávanie z Dolného Kubína do Prešova a späť vyúčtovaných vo výške 90,36,- Eur použitím motorového vozidla právneho zástupcu ev.č. DK288AX (2 x 180 km x 0,183 Eur základná náhrada podľa opatrenia MPSVRSR č. 632/2008 Z.z. + 24,59 Eur za spotrebované PHM pri priemernej kombinovanej spotrebe podľa technického preukazu 6,9 l/100 km a cene nafty 0,99 Eur, t.j. 2 x 180 km x 0,069 l/km x 0,99Eur), po prirátaní 20% DPH podľa § 18 ods. 3 cit. vyhlášky (keďže právny zástupca preukázal, že je platcom DPH) spolu 578,86 Eur.

Keďže účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania zastupoval advokát, podľa § 149 ods. 1 O.s.p. je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.